

TÁHNE TO.

Dr. J. L. Hrdina.

Potkal jsem paní Bežinkovou, lýž vycházela z tržiště. Roztočila paničku. Jedna z té sorty, které nestárnou a které čím dál tím jsou hezčí.

Nesla husu a hned mi uložila, slyšel jsem, co za ni dala. Pak mi vyprávěla, že husa bude mít aspoň tři vejčičky sádla, Pepička, co u nás stonžila, že si vzala bedničku s sebou holku že nechtěla hned jít do trhu, že musí nosit bryčelové botky, protože v té třápkovici při posledních slavnostech jí oslapali nohy —

“Co dělá pan manžel?” zahučel sem řeč.

“To víte, ten celý život nedělá nic jiného, než že pozoruje, kde mu to táhne.”

“Pořád ještě?”

“Ten už jiným nebude. Dobrák akto, ale nie s ním neužijú. Ničam se mnou nechee jít, všude mu to táhne.”

“Nechte jej tedy doma a jděte sama.”

“To on taky říká, ale to mne určí, že se o mne nebojí. A teď ukovné krásné dny, každý jde někam na výlet, my s Johánkem odjíme se z okna, jak proudy lidí táhnou na parníky a na nádraží.”

“Ovšem že okno je pevně zavřeno,” dovolil jsem si připomenout.

“A jak zavřeno!” zlobila se panička, “v okně jsou upepky ještě d zimy, a nesmíme s tím hnout, někdy se mu sněží, někdy už opravdu hubují, ale není to nic špatného. Sestra jede zítra se svým autem po parníku do Kleeana, zva- a mne, ale to víte, jak pak sama, když mám muže.”

“Pojedeme zítra do Kleeana,” povídala určitě.

“Kdo?”

“Já, vy, váš pan manžel, vaše sestra, její muž a ti ostatní.”

“Můj muž nepojede.”

“Pojede. Zítra po obědě přijdu k vám.”

“Prosím vás, přijďte raději dřív, můžete s námi obědvat, budete mít tuhle husu.”

“Jaká pomoc, přijdu tedy dřív.”

Jeden pohled věnoval jsem vyasené husě, druhý pohled patřil paní Bežinkové a šel jsem svou cestou.

Druhý den jsem byl v poledne Bežinku. Johánek Bežinka už byl zpraven o ně návštěvě. Panička mi přiběhla do předstínané nároty, Johánek stál v pokoji a zůstal se.

“Vítám tě, kamaráde,” volal, “pojd’ dál, tam v předstínané táhne. Člověk musí být opatrným. A osad se, tady ne, naproti dveřím, tady to táhne.”

“Venku takové krásné počasí a ty tu máš zabedněno, jako by urzlo,” vytýkal jsem paničku. “Tady podívala na manžela, ten zas na kno —

“Po obědě otevřeme okna, vid’ ojičko, teď by to táhlo.”

“Po obědě nebudeš otvírat okna, což kdyby přišla bouřka?” po-
pídám.

“Tak se okna zavřou.”

“Jakpak se zavřou, když nebudeš doma?”

“A kde bych byl!” divil se.

“Se mnou budeš, na výletě. Pojedeme do Kleeana, já, ty, tvoje milostivá —

“A pro Kristofa Kolumbusa! — to už vím, že to zas odstínu. Okna ve vlaku budou dokotán, otáhnou to —

“Pojedeme parníkem.”

“To teprv, od vody to zatraceně táhne.”

Všelijak se vykrucoval, ale nešlo to nic platno.

Po obědě jsme šli na parník, když jsme přišli do Divadelní ulice, vzal jsem ho po schodech nahoru, přešel napříč Ferdinandovou třídou a zas po schodech dolů.

“Poslechni, ty si blázen,” huoval Johánek.

“Jak to?”

“Vždyť jsme mohli přímo podjezdem.”

“A tam, holečku, to táhne.” A i jsme dál. Za chvíli Johánek ezinka zas už měl nějakou ná-
itku.

“Kam to vlastně jdeme?”

“Na Štvanici. Tam na nás čeká parník.”

“Snad jsme se mohli svázat po elektrice.”

“Vozy jsou všechny zotřívány,

táhne to tam jak na vydrholec — jen pojď.”

Jen tak, že jsme měli ještě čas vběhnout na parník a už jsme jeli.

“Půjdemo do kajuty,” povídám a klestím cestu manželům Bežinkovým. Vyletníci, jak zaslechli, že chceme do kajuty, ochotně nám ustupovali s cesty. Byli rádi, že bude na palubě více místa.

“Snad jsme tady mohli zůstat,” šeptal mi Johánek, “až kdyby to táhlo —

“Ne, tady to táhne celou cestu.”

A seběhl jsem napřed do prázd-
né kajuty a uzavřel všechna okna.

“Aby to netáhlo,” chlubil se svou přátelskou službou.

Johánek neříkal nic a panička oddaně mlčela.

Parník po čase zůstal stát, zase se volně hnul, klesal —

“Co to je?”

“Jsem ve zdymadlech.”

“A já to jakživ neviděl,” vyskočil Johánek.

“Tady zůstaň, teď hlavně, po-
něvadž ve zdymadlových komo-
rách to pekelně táhne.”

Podíval se na mne, pak na svou dobrou ženu, ta jen pokrčila rameny, jako by chtěla říci: “Musíš věřit moudrým lidem. Trpíš na průvan, tak sed, kde to netáhne.”

V Roztokách parník zastavil. Vystoupili jsme ven a já vzal z ruky Johánkovy jeho havelok (bylo v ten den 28. st. R. nad nu-
lou), přehodil jsem mu havelok přes ramena, zapínal knoflíky —

“Necháme se převést přes řeku a na vodě to tady zatraceně táhne.”

“Poslechni,” povídala, “cožpak, kdybychom si ty Kleeany odpusili a zůstali tady někde v zahrádce.”

“Tak zůstaneme tady.”

“A musíme si pospíšet, abychom dostali v hostinci nějaké místo. Já mám žízeň po té huse.”

Sám se rozběhl a obsadil jeden stolec v zahrádce.

Posadil jsem paničku vedle něho a uvelebil se proti nim. Lidé, kteří se přihnuli za námi, závi-
děli nám ta místečka.

Ohlížel jsem se sem a tam.

“Co hledáš?” vyzvídal pan Bežinka.

“Ale — tak se mi zdá, že to tu táhne.”

“Nesmysl!”

“Za chvíli se zase rozhlížím.”

“Vždyť já vím, že to tady táhne,” povídám, “a jakpak by to netáhlo! — vrata zahrádky jsou dokotán a tamhle ve vyvýšce je vy-
sazeno okno. Půjdemo si sednout jinam, kde to netáhne.”

Vstal jsem, Johánek Bežinka také vstal, vzal paničku pod paží a šli jsme hledat, kde to netáhne. Zastavil jsem se tuhle, uvažoval —

“Tady ne, tady by to táhlo, tamhle v tom domku za silnicí má-
jí okna otevřena.”

Šli jsme dál. Tady by bylo hez-
ké místečko, ale je to blízko plotu. Skrz plot by to táhlo.

“Bude přece nejlépe, když půjdem tam, kde jsme seděli nej-
dřív.”

Ale ten stolec byl už obsazen. Hledali jsme něco jiného, sklenič-
ky litali kolem nás, roznášeli pi-
vo —

“Nepozorujes?” povídám Jo-
hánkovi, “jak sklepníci běhají, povstává průvan, táhne to. Pů-
jedeme do jiné hospody, snad přece nějakou najdeme, kde to ne-
táhne.”

“Jsi blázen!” zasyčel vzkem Bežinka, “jdi si sám!” A usedl na prázdnou židli a výčepu.

“Johánku, tady to potáhne.”

“Ať!”

Asi za týden potkal jsem paní Bežinkovou.

Smála se, jako by si šla pro vý-
hru.

“Už mu to netáhne!” radovala se, “vyléčil jste jej z průvanu, ale teprve doma si uvědomil, že jste si z něho tropil smích. Ale po-
mohlo to. Povídal: “Jestli jsem taky tak vypadal, když mi to táhlo — pěkně děkuji.”

“Nu jen když mu to netáhne!”

“Děkuji vám. Člověk je hned raději na světě, když to netáhne.”

TROJSPOLEK.

Dr. J. L. Hrdina.

František Koleno nemohl to slovo slyšet. Jakmile četl v novinách o trojspolku, nebo se mu ně-
kdo o něm zmínil, rozčepeřil se jako krocan.

“Tam to taky tak jednou do-
padne, v tom trojspolku, jako u mne. Já vím, co to je trojspolek — morydje!” — A sevřel zuby a pěstí.

Už jsme dál nendulili, aspoň ne o trojspolku. Znali jsme tu kapitolu z jeho pozemské pouti. Oženil se v letech, kdy toho taky už mohl nechat. Ve dvou prý se to lépe žije — povídal. A poně-
vadž hloupost, kterou vyvedl, zdá-
la se mu malou, vlezl do trojspol-
ku. Vzal si domácího přítele. Prý k vůli mariáši — povídal. Jan Nepomuk Samet se ten dobrý člo-
věk jmenoval, kterého přijal do trojspolku.

Jedné neděle odpůldne seděl pan Koleno se svojí mladou že-
mškou u stolu v kavárně mezi neznámými lidmi. Někdo se pro-
díral mezi stolem a všáskem a sho-
dil Kolenuv cyklindr na zem. Podíval se, co to bouhelo, a když vi-
děl, že to není jeho klobouk, šel zdvořile dál. Pán, co seděl vedle pana Kolena, sehnul se a zvedl klobouk. Pan Koleno s úsměvem poděkoval, pověsil klobouk, načla se řeč o nezdořících vůbec a zvláštní, obligátní představení se a známost byla hotova. Jako v kavárně.

Pan Samet byl mladý, fešný, do-
vedl vybraným způsobem hovořit, poslibil se, že je svobodný a že má zadáno k magistrátu.

To úpíně stačilo, že pan Koleno si jej oblíbil. Panička ovšem k vůli manželské svornosti souhla-
sila úpíně, když její mužiček po-
vídal, že dnes půjdou na večeri do restaurace a jestli by se pan Sa-
met neurčil —

Pan Samet se neurčil a ochotně přijal pozvání. Večere se protá-
hla přes půlnoc. Pan Samet zvedl sklenici — byla to třináctá — a připil manželům na věčné štěstí. Pan Koleno byl dojat, dal mu hu-
bičku a vyzval jej, aby si ode-
dneška tykali.

Paní Žofinka Kolénová nebyla příbrána k účasti na této dojemné oslavě. Muž její dostal od pana Sameta hubičku, tykal si s ním —
mu, ženská holt je všude odstra-
na. Ale trpělivost manželská stá-
la při ní a těšila ji, že všechno brzy v radost se obrátí, jak jí říkávala kartáčka.

Pan Samet doprovodil manželé Koleny až k domu, kde bydlili, zazvonil na domovníka a počkal, až se vrata za nimi zavřela.

“Roztomilý člověk,” povídala panička, když byli doma.

“Je moc roztomilý. Večere stá-
la o tři zlatky víc, ale byl bych to musil dát fiakristovi, poněvadž bez pomoci pana Sameta byl bych dnes domů nedošel.”

A druhý den, když přišel pan Koleno k obědu, uvítala jej pa-
nička hubičkou a novinou.

“Dnes ti, Františku, bude oběd zvlášť chutnat. Byla jsem naku-
povat sama a služce jsem nene-
chala uklízet, a pak jsem se sek-
tala s panem Sametem.”

“No!”

“On jde takhle, já takhle, na-
jednou se ohlédne, klobouk dolů,
samé ruku líbám, a já v ruce ta-
šku a v tašce dvě kuřata a zele-
nina. A vzal mi tašku z ruky —
nechtěla jsem, ale musila jsem —
a donesl mi ji až k domu. Ve-
dřejší se dívali z okna, to víš, že
měli vztek. Takový fešák ten pan
Samet... Podal mi tašku, polí-
bil mi ruku —

“Aspoň vidíš, že to je pravda,
co říkám, že vidím každému do
duše. To víš, že já se žádným
špatným člověkem si známost ne-
udělám. Měla jsi jej pozvat na
oběd, aby viděl, jak si žijeme.”

“A když jsem nevěděla, zdá-
ly ti to bylo vhod.”

“To máš vědět, pořád aby tě
někdo učil.”

“No, nehubuj, drahoušku, —
vždyť snad pana Sameta ještě ně-
kdy potkám.”

A štěstí jí přálo. Ještě v týž
den odpůldne potkala paní Žo-
finka pana Sameta na promenádě
a pan Koleno se mohl zbáznit ra-
dostí, když večer přišel domů a
nalezl tam přítele Sameta.

“Raďte promítnouti, vášnosti.”

“Žádné vášnosti,” přerušil jej
Koleno, “vždycky ty — vítám tě,
Samete Nepomucký Jene, to jest
hezké, že jsi přišel.”

“Milostivá mi vyřídila tvůj po-
zdrav a pozvání k návštěvě, místo
k obědu přišel jsem k večeri.”

“Tak to mám rád. Má žena, to
je anděl, ale musí si ji člověk dří-
ve vypožvat.”

Milostivá v krajkovém županu
uspívala se, tváře jak rážičky —

STAŘENKA PRCHÁ PŘED NĚMCI.

Bělovlasá stařenka se svým ma-
jetkem na kolečku prchá z vesni-
ce, která stala se terčem němeč-
kých děl.

to jak stále musila odbíhat do
kuchyně a dohlížet na úpravu ve-
čere.

Po večeri se povídalo a pak se
hrál mariáš.

To bývala manželská zábava u
Kolenu, když večer nikam se ne-
šlo. Hráli mariáš. Že hra ve třech
je zábavnější, to dá rozum.

Pan Samet hrál, vyprávěl anek-
doty a teprve před zavíráním do-
mu odcházel. A už si nesl pozvá-
ní na příští návštěvu.

“Roztomilý člověček!” ehvěřila
milostivá.

Pan Koleno neměl co říci, po-
něvadž věděl, že největší radost
je ta, kterou jímému způsobíme.
A měl radost, že jeho mladá pa-
nička tak dětsky se těší z hra-
čky, kterou jí dal.

Za nic jiného nepovažoval Sa-
meta, než za hračku, která stojí
za nějakou tu večeri nebo oběd.

Paní Kolénová měla hračku a
pan Koleno měl třetího na mari-
áš. A pan Samet byl při tom spo-
kojeným, rád bych tedy věděl,
kdo by co namítal proti jejich
trojspolku.

Jednou musil pan Koleno do
večerní schůze.

“Příteli Samete, není ta nic
platné, já musím do schůze, tady
máte karty, tady máte za koru-
nu drobné, hrajte dnes beze
mne.”

Panička neříkala nic, nesměla,
aby ukázala, že je dobře vypo-
važna — pan Samet se ošival, že
tu má zůstat s milostivou sám,
nu, ale přání přítele má se vypo-
věti.

A pan Koleno odcházel spoko-
jeně, že jeho Žofinka nebude tu
plakat dlouhou chvíli, a že Samet
při zatěžkač zkouše věrnosti a
přátelství dokonale obstál.

“Nu, jakpak pan Samet?” ptal
se rozveselěný Koleno, když se
vrátil před půlnocí domů. Ve
schůzi to musilo dobře dopad-
nouti.

“Roztomilý člověček,” povída-
la rozespálá panička, “ale takový
báblivý, stydlivý, když ty tu ne-
jsi. Stále se díval na hodinky,
stále prohrával, a ještě nebyl půl
desáté, už odešel.”

“To jsem si myslel!” usmíval
se pan Koleno. A zlomyslně si
předsevzal, že takhle poškádlí ča-
stěji svého přítele Sameta. Když
ehee být přítelem, ať si toho za-
slouží.

Přítel Kolenu si divil, že
tak často chodí do hospody.

“Že ti to mladá panička tvoje
dovolí?”

“Jo, člověk si musí ženu dovět
vychovat.”

“A že ti to není líto, že je tam
chudnee smutno.”

“V deset hodin jde spat, to ten
smutek zaspi, a do deseti hodin jí
dělá vořeba můj dobrý přítel Sa-
met.”

“A nebojíš se?”

“Čeho? Ženiny hračky?”

Jednou přišel do hospody, na
za mračněm čele vrásky ve for-
mě paragrafu, sedl si, kouřil, pil,
nendulil.

“Lump!” odlehčil si.

“Kdo?”

“Ta!” rozhodil rukou. “Zatra-
cený trojspolek!”

Všichni věděli, že z trojspolku
byli dva vystoupeni.

Jak se to stalo, pan Koleno ne-
řekl.

KRÁLOVSTVÍ ZA KALHOTY.

Dr. J. L. Hrdina.

To se tak ležerně napíše: “hu-
moristický obrázek”, ale člověk,
který to prodával, skoro prý by
byl z toho sešedivěl.

Tim člověkem byl můj přítel
Benjamin.

Seděli jsme v kavárně a já mu
vyprávěl o těch dvou úřednících
banky, kteří nedávno osudným
zapadnutím zámku oetli se v za-
jetí panečřové síně.

“Já to znám, co to je!” po-
vzdechl si Benjamin.

“Přece mi nebudeš chtít nalhat,
že jsi byl zavřen v panečřové sí-
ni.”

“To bylo ještě horší. Bylo to v
létě, a v neděli k tomu. Dopoledne
jsem byl se svojí ženou — to
jsem byli ještě svobodní — na
promenádním koncertě na Žofině
a bylo ujednáno, že ve dvě hodi-
ny odpůldne přijedu s drožkou a
pojedeme na výlet, já, moje nevě-
sta a její maminka. Po obědě jsem
přišel domů, abych se převlékl do
jiných šatů. Ženské, ženské ma-
minky, rády vidí, objevili se člo-
věk před nimi — pokaždě v jiných
šatech, třeba měl jen dvojce. Před
zreadlem jsem se zabýval kultu-
rou svého kníra. Před domem sta-
nul povoz. Nejspíš moje drožka.
Ať počká. Ukládal jsem svleče-
ný oděv a vybíral ze skříně oděv
jiný na výlet. Někdo zazvonil.
To bude nejspíše drožkář, jde mi
oznámít, že už je tady. Měl jsem
na sobě jen punčochy, spodní mo-
derně pruhované kalhoty a koši-
li, ale jaké pak upejpání před
drožkářem. Vysel jsem z pokoje,
otevřel dveře předstínané, vystrčil
jsem hlavu, ale poněvadž nikdo na
chodbě nebyl a zdálo se mi, že ně-
kdo jde dolů po schodech, šel
jsem se za ním podívat. Najednou
za mnou se ozve rána. Dveře
předstínané povstalým průvanem se
hlučně zavřely. Dveře měly jen
jednu kliku z předstínané a z před-
stínané trčel v zámku klíč. Stál jsem
na chodbě přede dveřmi jako na-
polo Adam a v zoufalství jsem se
ohlížel o šeptal bojácně: “Pana,
já jsem skoro nahý.”

Nejdřív jsem lomeoval dveřmi
— ani se nehnu. Protější partaj,
k ní bych se mohl obrátit o po-
moc, byla na letním bytě a veliký
zámek visel na jejich dveřích.
Partaje pode mnou odešly ráno
na výlet a přijdou až pozdě večer.
Ke komu se mám obrátit o po-
moc? Předně se mi jednalo o to,
aby někdo se nade mnou smiloval
a poslal pro zámečníka, který by
mi otevřel dveře. V neděli odpůl-
dne bude těžko sehnati zámečníka,
ale nemožno to není. Ale kam
mám jít si postězovat na svůj ma-
lé? Kalhoty potřebuji. Aspoň
kalhoty. Nade mnou bydlil starý
hejtman Vomastek. Snad mi to
odpustí, objevím-li se před ním
v úboru, který není přesně dle
předpisu. Vyběhl jsem po scho-
dech nahoru, na dveřích bytu
hejtmanova skřínka a ze skřínky
čouhaly časopisy, jež mu tam li-
stonosť naepal. Je vidět, že hej-
tman není doma. Naproti bydlily
tři staré panny. Ty jsou doma,
šebetají tam, ale tam přece ne-
půjdou. Ty mi přece nemohou
půjčit kalhoty, které bych mohl
potřebovati, a pak kdyby mne
spatřily v mém úboru, dostaly by
psotník.

Království za kalhoty — a je-
ště něco bych přidal. Jen aspoň
kalhoty, abych mohl seběhnout
dolů, k domovnici.

A co! — domovnice je stará
zkušená žena, která se tak snad-
no nepoplašá. Běžím dolů po
schodech, ale náhle jsem obrátil.
Drožkář, nemoha se mne dočkati,
šel mne upozornit, že už je tady.
V každém posehodí zůstal stát a
četl tabulky na dveřích. Já stá-
val před ním.

“No jo, tady je to!” povídal,
když si přečetl moji vizitku a za-
zvonil. Po druhé, po třetí. Pak
začal buchat na dveře. V zámku
dveří bytu starých panen rachtotil
klíč, já bral tři schody najednou a
utekl k půdě. Dál to nešlo, dveře
půdy byly zavřeny. Pozoroval
jsem, že staré panny vyšly na
chodbu.

“Potvora!”

“Kdo?”

“To je nějakého rámusu!” hu-
bovaly.

“Jaký pak rámus, přece musím
zdyvořile zaklepat, když zvonění
není nic platné. Ten pán si mne
objednal a půl druhou a teď už
bude pomalu půl třetí.”

“Snad odešel, zeptejte se do-
movníce.”

“Chtěl jsem sem poslat domov-
nici, ale má tam zamčeno. Já mám
svědky, že jsem tu byl, tak basta
a pojedem dál.” A šel dolů.

Druhé království jsem sliboval
tomu, kdo by ty báby poslal do-
mů. Seběhl bych dolů za drožká-
řem, slibil bych mu pětku, aby mi
přivezl zámečníka, ale báby šly
domů, až když drožka odjížděla.

Oprten zády o dvěře půdy, seděl
jsem tu na posledním nájemníku, a u-
važoval, je-li ještě někdo na světě,
který tak prožívá nedělní letní od-
půldne jako já. Pak jsem uvažo-
val, jak dlouho temhle očistce mu-
že trvat. Ty závody v skoku a bě-
hu po schodech mne přestaly zají-
mati a já tu seděl, čekaje vysvo-
hození. Všude v domě takové ne-
vládné, beznadějně ticho.

Teď se ozvaly kroky v průjez-
du, pak na schodech. Zvědavost
moje byla napjatá. Někjaký člo-
věk šel opatrně ode dveří ku dře-
vím, četl jména nájemníků, pro-
hlížel visací zámky, najednou se
zastavil u dveří mých. Přečetl ná-
pis, ohlédl se, zazvonil krátce, pak
táhle, díval se do klíčové dírký,
pak sáhl do kapsy, něco vyndal —
srdce mi prudce bušilo a tajil jsem
dech. Zloděj! Zloděj! vyvolávaný.
Počkám, až otevře dveře mého by-
tu, skočím dolů, aby je zas nemohl
zavřít, chytanu ho, vtáhnú jej do
bytu, dám mu korunu za otevření
a nechám jej odejít, s ústy údivem
dokořán otevřenými. Najednou na-
hlou hlavu, naslouchal, a měl v
ruce, schoval do kapsy, jako blesk
šel do schodech.

V tom ozvaly se hlasy v průjez-
dě a kroky na schodech.

“Já už jej pozoroval dlouho z
protějšního domu. Vždycky se pří-
líž dolů, zase nahoru. Ale byl bez
kabátu,” vyprávěl jeden.

“Tenhle, co utekl, měl kabát,”
namítal druhý.

“Podle toho by byli dva. Jeden
tu ještě bude.”

“Je-li tu, pak ho najdeme,” o-
zval se sebevědomě hluboký hlas,
jenž patřil vypasenému policaj-
tovi.

Taky se brzy objevil přede
mnou.

“Tak co pak tu děláme?” ze-
ptal se a posoupnul řemen.

“Čekám na někoho, kdo by mi
dopomohl k mým kalhotám.”

“A kde pak je máte?”

“Doma.”

“A kdepak bydlíte?”

“Tady bydlím!” zodpověděl tu
otázku za mne hejtman Vomastek,
který se právě vracel domů a vida
jít do domu strážníka s cizími
lidmi, pospíšil si. “To je můj sou-
sed pan Benjamin, tady bydlí o
posehodí níž. Kdo vás takhle o-
loupil, pane Benjamin?” ptal se
mne a řiněl sávlí. Staré panny
taky vyběhly. Zakřely si oči nad
mým úbořem, ale přece potvrdily,
že jsem to já.

Povídal pod přísahou, co se mi
stalo a najednou všichni se mi na-
bídlí, že půjdou pro zámečníka.
Hejtman mi nabídl pohostinství ve
svém bytě, policajt šel domů a k
večeru přišel zámečník a když o-
tevřel můj byt, povídal, že dosta-
ne dvě koruny a já zas volně dý-
chal.

Ustrojil jsem se a běžel do by-
tu své nevěsty. Byla uplakaná a
maminka brejle na nose, skládala
pro mne ortel. Že jsem si udělal
z holky blázna a že mi deuru nedá,
holka že si vybere někoho lepšího
— no, když jsem přišel a vysvětlil
vše a prošel za odpuštění, tak prý
zůstane při starém. Nu, stalo se!
doložil Benjamin. Nevím, nač my-
slil.

Americký král lichvářů zemřel.

Montclair, N. J. — Daniel H.
Tolman, známý jako “král lichvá-
řů”, zemřel zde ve svém domově
ve věku 68 let. Nahromadil \$3-
000,000 půjčováním malých obno-
sů lidem v tísni, začež vymáhal ob-
rovská procenta. Jednu dobu měl
osmdesát dvě agentury v rozlič-
ných městech ve dvaceti sedmi
státech po celé Americe. Roku
1913 byl uznán vinným z lichvy ve
státě New Yorku a odsouzen na
šest měsíců do vězení. Nabídl se
zrušit za \$500,000 půjček, jestliže
dostane milost, ale guvernér Glyn
to odmítl. Narodil se nedaleko
Chicago.